

[Hans Jørgen Holm]

Vi er positivt indstillet over for lovforslaget, og der er altså hermed ikke tale om et drilleri over for regeringen, men om nogle holdningsforskelle, hvor vi er af den opfattelse, at det enkelte menneske står helt klart i centrum.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det kan vel ikke komme som nogen overraskelse, at det konservative folkeparti kan støtte det forslag, som fremskridtspartiet har fremsat, for det er jo meget lig det forslag, som vi behandlede i folketinget i foråret, og som det konservative folkeparti sammen med andre partier var forslagsstiller til.

Jeg finder det også vigtigt, at vi får klaret denne meget principielle sag hurtigst muligt. Jeg kan huske, at socialdemokratiets ordfører, hr. Hans Jørgen Jensen, da vi havde behandlingen af lovforslaget i foråret, afviste det i meget stærke vendinger. Han betegnede det som unødvendigt og overflødigt – for bare at referere hr. Hans Jørgen Jensen mildt – og mente, det var ganske nytteløst at indføre den slags lovgivning, fordi det jo ville være et brud på den aftalefrihed, som er så væsentlig i det danske system.

Hvad sker der så? Ganske få måneder senere får vi en dom fra Den europæiske Menneskerettighedsdomstol, som fastslår, at det, som hr. Hans Jørgen Jensen fandt var ganske unødvendigt og ganske overflødigt, er en krænkelse af menneskerettighederne.

Derfor finder jeg det afgørende nødvendigt, at vi nu i folketinget lever op til at sikre menneskerettighederne og får klaret disse problemer snarest muligt. Vi kan jo godt lide, vi danskere, som lever i et smørhul politisk, socialt, økonomisk i denne verden, at sige, at vi går ind for menneskerettighederne, og vel især regeringspartiet, men også vi andre tilhører de partier, der taler højt om sikringen af menneskerettighederne.

Men det skulle jo ikke være sådan, at sikringen af menneskerettighederne var noget, man ville gøre for dem, der bor i Sydamerika eller i Sydafrika eller i Asien, altså andre steder, men at man ikke rent praktisk vil være med til at gennemføre en sikring af menneskerettighederne, når det drejer sig om borgerne i éns eget land.

Derfor er jeg glad for, at arbejdsministeren har bebudet, at regeringen nu også er-

kender, at det er nødvendigt at leve op til det, som Strasbourgdommen har sagt.

Fra konservativ side synes vi ikke, det er nok bare at gå dertil, hvor dommen er gået. Vi mener, at man både positivt og negativt, som det hedder teknisk, bør sikre, at der er forbud mod eksklusivaftaler, men vi glæder os til at se det lovforslag fra regeringens side.

Arbejdsministeren brugte den vending, at det ville komme så hurtigt som muligt, og jeg vil derfor spørge arbejdsministeren, om han på indeværende tidspunkt er i stand til at sige nærmere om, hvad han mener med »så hurtigt som muligt«, for jeg er enig med ministeren i, at det er væsentligt, at vi får en hurtig afklaring af hele spørgsmålet.

Men jeg var meget skuffet og meget ked af arbejdsministerens slutbemærkninger. Arbejdsministeren sagde, at vi ikke skulle bruge folketingets dyre tid til diskussioner og drillerier om småting med hinanden. Dertil vil jeg sige, at arbejdsministeren, hvis han betragter det, som nogle partier opfatter som en sikring af menneskerettighederne – og så kan vi diskutere, om vi skal følge Strasbourgdommen eller vi skal tage skridtet fuldt ud – eller betragter det lovforslag, vi fremsatte i foråret, som et forsøg på at drille og ikke som et forsøg på at sikre menneskerettighederne ud fra en politisk overbevisning om, at det er det eneste rigtige, så er der altså noget, arbejdsministeren har misforstået. Det håber jeg er tilfældet, og at arbejdsministeren sammen med andre partier i folketinget vil være indstillet på inden jul at få denne sag bragt på plads.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil starte med at sige, at jeg vil håbe, mange af dem, der lytter til denne debat, både dem, der er i salen, dem, der er på tilhørerpladserne, og de journalister, der er her, nøje prøver at undersøge, hvad det egentlig er, der står i denne menneskerettighedsdom, og hvad den artikel, da den i sin tid blev til, egentlig har handlet om. Den handlede om retten til at danne foreninger. Den handlede slet ikke om det, den er blevet brugt til i denne sammenhæng.

Det, der her er kommet til udtryk fra domstolen, er i den sprogbrug, jeg bruger i de kredse, hvor jeg kommer, en klar klassedom. Jeg vil heller ikke undlade at gøre op-